

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕΡΒΑΛ

Ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΑΣ ΠΟΥΑΡΟ

ΑΙΣΤΑ... μάλιστα. Ο Πουαρό, ο ύποδεκάνεας Πουαρό, ήταν φαινόμενο κουταμάρας. Πίστευε ότι του διηγήθησαν οι συνάδελφοί του κι έφτανε πτό σημείο να λέει ότι ο πάγος ξεχεται από το Ζόρειο Πόλο κι' ότι τα 'Ινδικά καρδία... γενιούνται απ' τις ραϊμούδες! Θεέ μου! Ο Πουαρό ήταν ο πιο κουτός άνδρας του 34ου συντάγματος. Τό ήξερε δά κι' ένας ο κόσμος. 'Ακόμα κι' οι νεοσύλλεκτοι που τρέμον κι' αυτές τις γάτες του στρατώνος.

— Πουαρό! Λιέταζε κάθε πρωί ο αξιωματικός της υπηρεσίας τον ύποδεκάνεα πήγαινε να μαζέψης τα κουτόπια απ' το δωμάτιό μου. Προσοχή μόνο να μη τούς βγάλης ούτε ένα φτερό. Τα θέλω όλους ζώντα!

Κ' ο Πουαρό ίδρωνε και τσακίζονταν γιά να συλλάβη τα κουτούπια και να τα παραδώσει στον αξιωματικό.

— Αυτός ο άνθρωπος, δήλωνε μ' απογοήτεσι ο λοχαγός του, είχε φαινόμενο ήλιθιότητα; Τι θέλανε και τόν γνίσανε στρατιώτη; Δεν τόν άφταν να τρεμπιλάει στο χωριό του, παρά να τρωει δίκαια την κουραμιά!...

Κι' ο Πουαρό παραδεχόταν ότι ήταν σωστά αυτά τ' λόγια! Ναι, τί ήθελε αυτός στους στρατώνες! Τι τόν είχαν φέρει να κάνει εδώ πέρα; Μήπως αυτός θά έσασε τη Γαλλία;

Και ποσοφραζόταν γ'ά να βρή την αϊτία που τόν γύμαζαν, που τόν κάναν μαρτυμικές κι' ακατάλλητες θεωρίες και που τόν φόρτωναν μ' ένα σωρό παραξένα έργαγια και μίσους αποζητάειες.

— Ο πόλεμος, τού λέγανε, θά εινε χημικός. Οι στρατιώτες θά σκόζουν όπως τα ποτικία στους ύπονομούς, πίν να προλάβουν να φρονόζουν ζήτοι ή πατριδα!

- Και γιατί θά σκάνε; Άποροδες ο Πουαρό
- Γιατί θά τούς δηλητηριάζουν.
- Και γιατί θά τούς δηλητηριάζουν;
- Γιατί πολεμάνε.
- Και ποιός τούς εινε να πολεμάνε;
- Γιατί, γιατί το διατάζει ο συνταγματάχης τους, κοθώνι! Τού άπαντούσαν οι φίλοι του

Κι' ο δύστοχος Πουαρό έστανε το κεφάλι του να βοη κάποια δικαιολογία σ' δά' αυτά τα παριόδεξα πράγματα. Τέλος έβραζε ένα στεναγμό, έσπλανε ανάσελα και κόν αζε τ' άστρα σάν χαμένος.

— 'Ε, δά' αυτά ήταν πολύ μεγάλα μυστήρια γιά το μυαλό τού Πουαρό. Τ' άεροπλάνα, ή όριδες, τα κανόνια, τ' άπφρυσιογόνα άεαία ήταν σατανικά πράγματα που' είχαν φτιαχτεί γιά νά παρασύρουν τούς στρατιώτες στο μέτωπο και να τούς σκοτώνουν.

Κι' ο Πουαρό βυθίζονταν σέ σκέψεις :

Ναι, βέβαια ή ζωή ενός ανθρώπου δεν άξιζε τόσο πολύ. Μιά γελάδα κόστιζε στο χωριό του άκριβότερα από έναν άνθρωπο. Κι' αυτή τη γνώμη είχαν άσφαλώς κι' οι 'μεγάλοι'. Είχαν δίεπο λοιπόν να τούς στέλνουν έδω στο μέτωπο να τούς θεαζόνν ή όριδες 'Ετσι ο Πουαρό άρχισε να μην έχει καμιά έκτίμησι στους ανθρώπους.

— Ο άνθρωπος, δήλωνε, εινε το πιο κουτό ζώο της γής! Εινε γεννημένος γιά να ύπακούη στο συνταγματάχχη του.

Οι νεοσύλλεκτοι τόν άκουγαν μ' άνοιχτό στόμα όταν τούς έκανε θεωρία. Κόνταζαν μάλιστα με τρόμο τη μισή «σαρδέλλα» τού μανικιού του και μέναν βουβοί. Τό παραμικρό χαμόγελο τούς σπαιχίζε μια στέρησι άδείας, μια «δεκάρα» μέρες φυλακή; ή το πλύσιμο της κουζίνας και τόν ζαζανόπου. Ο Πουαρό στο ζήτημα της περπατοχίας δεν άστεινεόταν. 'Ενα κι' ένα κάνουν δυο: 'Ο στρατιώτης πρέπει να ύπακούη στους άνωτέρους του. 'Ετσι κι' άν ο άνωτέρός του εινε ο Πουαρό. 'Αυτόσο σ' έλεινο το μικρό χωριό τών γαλλικών γραμμών: οι στρατιώτες είχαν άρχισει να μισούν το Πουαρό, ο όποιος μέρα με τη μέρα άγριεσε περισσότερο. 'Οι' ή κουταμάρα του είχε μεταβληθή σ' ένα πείσιμα καμύλας. Κι' αυτοί άκόμη οι άνόητοι του είχαν παρατηρήσει ότι ο Πουαρό δεν ήταν πειό όπως πρώτα. Μιά μέρα μάλιστα είχε άρνηθή νά πιάση τα κουτούπια από την κάμαρα τού λοχαγού!

— Ο Πουαρό ζήτησε! Καιρός εινε, λέγαν, να τού αναθέσουμε καμιά δουλειά. Μά σε τί μπορούσαν να τόν χρησιμοποιήσουν; Κάποιος πρότεινε τότε να τόν κάνουν μόνιμο συσσιαιόχη. 'Εταν άλωστε ο μόνος από τούς βαθμούχους που δεν είχαν καταλάβει το λόγο και δεν θά τάζε τούς στρατιώτες ζεσταμένο νερό! Σ' αυτό το ζήτημα τούλόγισαν ο Πουαρό ήταν τίμιος. Μπορεί νά ήταν κουτός, ιδιότροπος, πεισματάρης, αλλά ποτέ δεν έβραζε στην τσέπη του άλλουνο το ζέρι του.

'Ετσι τόν φρόναζαν ένα μεσημέρι οι αξιωματικοί και τού δήλωσαν: — Πουαρό, από αύριο αναλαμβάνει τα ήρηλά καθήκοντα του συσσιαιόχη. Τα μάτια σου μόνο δεκατέσσερα να μη σε γελουν οι στρατιώτες και σε κλέβουν! Το φαί, πρέπει πάντα να γίνεται νόστιμο και καλό. Βάλε άκόμη μέσα και τα χέρια σου φρένα να τού πετύχης.

- Και τί θά κάνω; άπόρησε ο Πουαρό.
- Θά μαγειρεύης. 'Η καθημερινή αγγαρεία θά σου φέρντ τα τρόφιμα και σ' ό θά τ' ήνησι. 'Ε, δεν χρειάζεσαι και μεγάλη ιστορία γιά να γίνη ένα φαί.

Ο Πουαρό κρίνοντας από ότι έτρωγε μέχρι σήμερα, νόμισε ότι αυτή ήταν ή ευκολότερη δουλειά τού κόσμου. Καθώς δε ήταν και φαγάς είχε κρυφή χαρά ότι θά δοκιμάζε πρώτος τα ζαζάνια.

Γι' αυτό την άλλη μέρα τού πρωί άνακουμπήθηκε, πήρε τούς βοηθούς του, έστησε τού κατάρλλη μέρος τα ζαζάνια κι' άναψε τις φωτιές. 'Η πρώτη μέρα κύλισε περιφρημα. Τό φαί ήταν νόστιμο κι' ο Πουαρό δέχτηκε τα συχαρητήρια τού λοχαγού. Τη δεύτερη όμως τα πράγματα άρχισαν να μπλέκουν. 'Η «άγγαρεία» του είχε φέρει πέντε άρνιά, τα όποια είχε κλέψει από το χωριό. 'Ο Πουαρό ήταν ύποχρεωμένος να τα σφάζη, να τα γδάρη και να τα κοιμιστεί. 'Αυτόσο μόλις τ' άντίκρουσε έγινε καταλιόητος.

— Τι έκανε, λει, σούλαζε, θά σφάζω πέντε άρνιά γιά τούς άνθρώπους; Αυτό δεν γίνεται

Μάταια οι βοηθοί του προσπάθησαν να τόν πείσουν. 'Ο Πουαρό δεν ήθελε ν' άκούση λέξι.

— Τα ζώα εινε καλύτερα απ' τόν άνθρωπο, τούς δήλωσε. 'Ας φάη ο λόγος ότι άλλο θέλει, μά εγω δεν σφάζω τ' άρνιά!

Οι αξιωματικοί άγρίεψαν όταν μάθανε αυτή τη νέα τρέλλα τού Πουαρό Στήν άρχή τόν έπιασαν με το καλό, ύστερα τόν τιμώρησαν και τέλος τόν ύποχρέωσαν να μαγειρέψη μόνος του τ' άρνιά.

'Ο Πουαρό ήταν άξιοπύητος. 'Εκλαιγε κι' άνασταίναζε σάν να μαγειρεύε τούς γουεις του. Τό βράδυ δεν έλειπε ματι. Οι συνάδελφοί του τόν άκουαν να βογγάη και να στρυφορρίζη στις κουβέτες του σάν κολοασμένος. Τό πρωί όμως ήταν πάλι ήσυχο. Με σωραρό ύφος ζήτησε να παρουσιαστέ στο λοχαγό και γράφτηε στην άσφαφο. 'Οταν ήθε ή σερβά του ο αξιωματικός τόν καταζε χαμογελώντας και τόν ρώτησε: — Σου πέρασε ή τρέλλα σου; Τι θά μαγειρέψης σήμερα στους στρατιώτες;

'Ο Πουαρό με σιγαλή φωνή τού ζήτησε τότε ότι τον παρακαλούσε να τού επιτρέψη να φροντίη μόνος του γιά το συσσιαιό του λόχου όταν θά έχουν χρέος.

— Σωφρονιστέ, τ' άπάντησε ο λοχαγός. Τό νού σου όμως μην άνακαλύψη καμιά κατάχηρη γιαι είσιχαζιμένος.

'Ο Πουαρό χαμείνησε εύχαριστήμενος κι' έξαφανίστηκε στο μαγειρείο τού λόχου. Την μέρα όμως που ο Πουαρό θά μαγειρεύε χρέος είχε πάσει μια πολύ μυστηριώδη έξαρρασι. Είχε σηκοθή πόνιν να μαράζε, είχε κάνει ένα περιλάτο δλομόνοχος στο χωριό κι' ύστερα μόνος του πάλι είχε έτοιμάσει τό χρέος χωρίς διαμαρτυρίες και τό είχε ρίξει στο καζάνι. Φαινόταν πολύ εύχαριστήμενος και τό φαί έγινε περιφρημα. Οι στρατιώτες γλάφταν τού δόχτεμά τους από την νοστιμάδα και κοροιδείον τόν Πουαρό τού δεν τό δοκιμάζε. Κι' αυτή ή ιστορία κρύφτηκε μέσα μέρες.

'Ενα πρωί ούτσόσο ο Πουαρό δεν γύφισε από τόν περιπάτο του. 'Ηθε τό μεσημέρι κι' ο ύποδεκάνεας δεν είχε παρουσιαστέ. 'Αναζήτησαν να στείλουν μερικώς στρατιώτες να τόν αναζητήσουν. Τόν βρήσαν σ' ένα ζαντάκι στην άκρη τού γερμανικού χωριού κατακρουγγημένο. Κοντά του βρισκόταν επίσης το κομματιασμένο

'Ηταν ο κα' ύτερος μάγερας τού συντάγματος...

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1729)

σάν τραλλός. Πληνθήκησά σέ δρόμους άλλους, και πάλι ήμουσν εκεί, έξω απ' τόν στίσι της. Τό κλειστό, τό σιωπηλό...

"Εργα πάλι, και βρέθηκα μέσ' στά δέντρα, τών μεγάλων κήπων. "Ω τι βασανιστήριο ήταν εκείνο! Σαφρικά άκουσα ένα γέλιο γυναικείο. Κάποιος ζευγάρι σιέριερα.

Τά δέντρα ταράχτηκαν, ένας φόροβος ήγινε.

Κι' άκουσα τή βουή νά τρέχει μέσ' στά δέντρα, νά τρέχει και ν' απομακρύνεται, και μου φάνηκε σά νά μουζε άράξαι τήν εύτυχία μου και τήν έτρεξε, τήν πήγαινε νά τή σβύση μαζουά!

Ζαλισμένος, άρρωστος και παρατατώντας πήγα στό δωμάτιό μου και έπεσα στό κρεβάτι μου.

Κοιμήθηκα; Δέν ξερό.

Σέ νύκτα ήθα πέσει ίσως.

Σαφρικά άκούω νά μέ φοιάζουν. Ήταν ή φωνή της Ραρά.

— Κύριε Δίμο, πού λεί άμα μέ είδε, σέ παρακαλώ πολύ, μήν εΐδατε τήν Άνθούλα; Μάς έχει κλεισει έξω! Κάποιος πήγε τό παληκο-ριτσο, μήπως έχετε τό κλειδί της σκάλας της ταράτσας; "Α, πολύ καλά! Σάς ευχαριστώ πολύ. Και συγγνώμη!

Τούς άνοιξα απ' τήν πόρτα της σκάλας της ταράτσας και βγήκα. Τό άντρογίνο περίμενε. Πίσω τους έστεκε ή δουλίτσα.

— Μά πού πήγε αυτή ή καταραμένη; ρώτησε ή Ραρά.

— Δέν είχε τελειώσει ή φράσι της και άκουσα τήν πόρτα τή σιδερένια του κήπου.

— Θά ζηχεται της εΐπα.

Και ήταν άλήθεια ή Άνθούλα, ντυμένη, στολισμένη.

Άμα μάς εΐδε τήσασε.

— Μά πού ήσουνα μορφή, παλιοβρώμα! της φώναξε ή Ραρά.

Η Άνθούλα μέ τό τσαχινάκι μέσα όρθωσε τό κεφάλι της και της εΐπε μέ άξιορρόπεια:

— Κάνετε λάθος, κυρία, δέν είμαι παλιοβρώμα!

Κείνη τή στιγμή πάλι άκούστηκε ή σιδερένια πόρτα ν' άνοιξη και σέ λίγο ένα άλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε. "Ο Τώνης!

— "Α! Έκανε ή Ραρά. Κάτι τρέχει έδω. Κάτι τρέχει έδω, παληκο-ριτσο...

"Ο Τώνης, πούχε σταθή άμα μάς εΐδε, προχώρησε γρήγορα άντι-κρή στή Ραρά:

— Κυρία, της εΐπε, σάς άπαγορεύω νά βρίζετε τήν άρραβωνιαστική μου!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΑΣΤΡΙΝΤ, Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΦΘΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1736)

λαός ελάτρευσε τή νεαρή γυναίκα του διαδόχου του, πού τόν κατέκτησε μέ τήν καλώςήν της, μέ τή φιλανθρωπία της και μέ τή φροντίδα πού έδειχνε γιά τή άντακούφια κάθε δυστυχίας. Κι' όταν, πρίν από έναμίσιν χρόνο τό Βέλιγο στερήθηκε τόν ήρωικό του βασιλιά Άλβέρτο, από ένα ξαφνικό και τραγικό δυστύχημα, ή "Αστριντ ανέβηκε μαζί μέ τόν σύζυγό της στό θρόνο, περιστοιχημένη από τήν άγάπη και τήν άφοσίωσιν όκτώ έκατομμυρίων άνθρώπων.

Μά ή "Αστριντ δέν ήταν μόνον εύτυχημένη βασίλισσα κι' εύτυ-χισημένη σύζυγος "Ηταν κι' εύτυχημένη μητέρα. "Ο Θεός της χάρισε τρία χαριτωμένα παιδάκια. Ένα κοριτσάκι, τόν πρώτο χρόνο μετά τό γάμο της, ένα άγόρακι, ύστερα από τρία χρόνια, τόν μικρό διάδοχο Μπωτουέν, τού όποιου τή γέννησι πανηγύρισε τό Βέλιγο μέ άπερίγραπτο ένθουσιασμό, κι' ένα δεύτερο άγόρακι πού γεννή-θηκε δυό μήνες, μετά τό θάνατο του ήρωικού βασιλιά Άλβέρτου και πού γι' αυτό τό λόγο πήρε τ' όνομά του.

Σέ λίγους μήνες ή εύτυχία του Λεοπόλδου και της "Αστριντ θά συμπληρωνόταν μέ τή γέννησι κι' ενός τεταύτου παιδιού.

Μά ή φθονηρή μοίρα δέν τό θέλησε. Σ' έναν έξοχικό περίπατο στην Έλβετία τό βασιλικό αύτοκίνητο, πού τό διηύθυνε ό ίδιος ό βασιλεύς χτύπησε σ' ένα δέντρο, ό βασιλεύς Λεοπόλδος πληγώθηκε και ή βασίλισσα έχασε τή ζωή της σέ ήλικία εικοσιεννέα ετών. Μέ τό θάνατό της δέν χάνεται μόνον μιá από τίς πού όμορφες, τίς πιο νέες και τίς πιο άγαπητές ήγεμονίδες της Ευρώπης. Χάνεται μιá άφώσμημένη και λατρευτή σύζυγος, μιá τρυφερή μητέρα και μιá στοργική κόρη, τό καμμάρι τών γονέων της.

Υπάρχουν δυό άρχαίες παροιμίες. "Η μιá λέει: "Φθονηρόν τό θεΐον". "Η άλλη λέει: "Όβς ό Θεός φιλεί, αποθηήσκουσι νέοι". Πιά άραγε από τίς δυό παροιμίες ίσχυει γιά τή βασίλισσα "Αστριντ, τήν τόσο τυχερή στή ζωή της και τόσο άτυχη στό θάνατό της;

ΛΟΛΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1716)

Σκύβω, σέρνομαι, κρύβομαι πίσω από μιá γέρικη έληά δίπλα στην εισοδό της εκκλησίας. Κανείς δέν μέ βλέπει...

"Όλος ό κόσμος έχει βγη πιεά και τό φέρετρο βεΐνε στή μέση...

"Ανασηκώνουμαι λιγά και βλέπω... Ζαλίζουμαι... χάνω τήν αίσθησι της ζωής...

— Λολέττα! Λολέττα! φωνάζω και πέφτω κάτω απ' τήν όδύν, απ' τόν σπαραγμό... Κανείς δέν μ' άκουσε. "Η ψαλμω-δίες χάνονται σιγά - σιγά...

Λολέττα... Λολέττα! Ξαναλέω, και μόνον έγώ άκούω τά λόγια μου και τή φωνή μου πού τνίγεται μέσα στους λυγμούς μου...

Και όμως ναι! Θεέ μου! Ναι!.. Εΐνε άλήθεια! Φριχτή, φριχτή άλήθεια...

"Η Λολέττα δέν ύπάρχει πιεά!..

"Ετσι ετέλειωσε τό παλιό βρώμασσο της ζωής μου.

"Η Λολέττα τό άγνό, τό τρυφερό εκείνο πλάσμα της εύτυ-χλις μου, δέν μπόρεσε νά ζήση, και νά μέ ίδη νά γυρίσω στό χωρίο...

Και ύστερα από χρόνια, ένα πένθιμο συννεφιασμένο δει-λινό, πήγα στον τάφο της νά κλάψω... νά κλάψω...

Κι' εκεί επάνω στό φτωχό σταυρό της, μου φάνηκε πώς ζούσα μιá χαμένη ζωή...

— Μιá ζωή πού πέρασε μαζί μέ τά παιδικά μου χρόνια...

Πρίν φύγω απ' τό τάφο της γονάτισα άκόμα μιá φορά...

Και μου φάνηκε πώς μιá λευκή πεταλούδα πού πτερούγιζε τριγύρω, άφησε μιá σιγανή, γλυκειά φωνή:

— Πήγαινε Ζάκι!.. Πήγαινε στό καλό... "Όποτε και νά ξαναγυρίσης, θά σέ περιμένω!..

Φτωχή, καλή μου Λολέττα!..

A. BATTANCHON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1721)

Τρεφέα περίτρομη,

— Σου δίνω τήν καλύτερη άπόδειξι του έρωτος πού πλημμύρισε πάλι όλη μου τήν ψυχή, της άπάντησε ό Ροβέρτος, τού όποιου τά μάτια έλαμπαν πηδάω πάνω απ' τό χάσμα πού θά μάς χώριζε πάντοτε και πού τίποτε δέν θά μπόρεσε νά τό γεμίση... Τό διασπασμα εΐνε πολύ λίγο από δω ως τή λαμρτόμο κ' έτσι ως ότου νά μου κόψουν τό κεφάλι θά μπορώ νάχω στό ματιο μου τό όραμα της όμορφιάς σου, και νά σκέφτημαι, τήν παλιά μου άγάπη.

Και, παίρνοντας τό χέρι της Τρεφέας, τό φίλησε μέ λαχάρα. "Επειτα άκολούθησε τούς άλλους μελλοθανάτους στό κήφο πού θά τούς μετέφερε στον τόπο της έτελειόσεως.

P. GINISTY

Ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΑΣ ΠΟΥΑΡΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1741)

πτώμα ενός παιδιού!

"Η ανακρίσεις πού έκανε ό λοχαγός απέδειξαν τρομαχτικά πρά-γματα. "Ο Πουαρό, ό ήλίθιος Πουαρό κάθε πρωί... ψάφανε μερικά παι-διά και τά μαγείρευε γιά νά γλυτώση έτσι τά ζώα πού τά θεωρούσε, άνώτερα από τούς άνθρώπους. Οι κάτοικοι όμως του γερμανικού χω-ριού τόν ανακάλυψαν και τόν κομμείτισαν γιά νά τόν έκδικηθούν. Μ' αυτές τίς ανακρίσεις δέν τίς έμαθαν ποτέ οι στρατιώτες: "Όλοι νό-μισαν ότι ό Πουαρό είχε πέσει θύμα του καθήκοντος κι' έξακολου-θούσαν νά τόν θυμωοταιν ως τόν καλύτερο μάγερτα του 31ου συντάγμα-τος, αυτόν τόν τρομερό Πουαρό!

ZAN NTERBAA

ΞΟΦΑΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομίας, έστο μικράς, άν δέν σάς περι-οσούον πολλά. Καταθέτετε αυτές εις τό Ταμειετήριον της Έθνικής Τραπεζής. "Ετσι ασφαλίστες έντελώς τά λεπτά σας και μαζί μέ τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά - σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτήτων διά τά γεράματα και διά κάθε έκτακτην άνάγκην της ζωής σας.